

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

*Itoshii
hito...*

สุดที่รัก
ของหัวใจ

เด็กทะเล

"ราตรีสวัสดิ์ครับ...ที่รัก"

"ราตรีสวัสดิ์ฮายาโตะ...itoshii hito...สุดที่รัก"

ประตูห้องนอนปิดลงแล้ว แต่มาร์คยังไม่อาจลบรอยยิ้มจากใบหน้าลงได้

...ไม่ว่าตอนนี้หรือตอนไหน เขาก็ยังคงแพ้ให้เธออยู่ดี

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจคือ ความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็นความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเรามาในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละมุนละไมของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำไปด้วยกันค่ะ

เมื่อเอ่ยชื่อ 'เด็กทะเล' นักอ่านที่เป็นแฟนของเด็กทะเลอยู่แล้วก็คงมีผลงานจากนามปากกานี้ผุดขึ้นมาในใจมากมาย แน่ใจว่า 'Itoshii hito... สุดที่รักของหัวใจ' ก็เป็นหนึ่งในผลงานที่ถูกพูดถึงอยู่เสมอๆ สำหรับนักอ่านใหม่ๆ ที่ยังไม่เคยสัมผัสกับผลงานของเด็กทะเลมาก่อน แจ่มใสอยากชวนให้มาพบกับเรื่องราวของ 'ซาคริยา' สาวไทยตัวเล็กๆ ที่มาเรียนต่อปริญญาโทไกลถึงญี่ปุ่น มีเหตุการณ์บางอย่างทำให้เธอเผลอซัดคลื่นอารมณ์ร้อนๆ ใส่ 'ซากระอิ ฮายาโตะ มาร์ค' หนุ่มลูกครึ่งตาฟ้าผู้เป็นเพื่อนบ้านเข้าจนเขาแอบตั้งฉายาให้เธอว่า 'นามิ' และนั่นเองได้กลายมาเป็นจุดเริ่มต้นให้เขาต้องมารีบขานเป็นสารคดีจักรยานไปส่งเธอที่มหาวิทยาลัย ท่ามกลางบรรยากาศดีๆ ของเกาะฮอกไกโด... ความใกล้ชิดทำให้ความรู้สึกดีๆ ก่อตัวขึ้นในหัวใจของทั้งคู่ว่าแล้วคลื่นลูกนี้จะซัดซัดให้หัวใจของชายหนุ่มหวั่นไหวได้ขนาดไหน ไปติดตามกันได้เลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

เด็กทะเล

เด็กทะเลเป็นคนชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก พออ่านมากๆ เข้าก็เริ่มอยากเขียน เลยเริ่มเขียนเรื่องสั้นเรื่องแรกตอนอยู่ ม.ต้น จากนั้นก็เขียนมาเรื่อยๆ ทั้งเรื่องสั้นเรื่องยาว เขียนให้เพื่อนๆ อ่าน แรกที่เริ่มเขียนคือใช้ลายมือตัวเอง เขียนในสมุด จากนั้นก็มาเริ่มใช้พิมพ์ดีดแต่งนิยาย พอเรียนปริญญาตรี ช่วงปีท้ายๆ มีคอมพิวเตอร์เป็นของตัวเองก็แต่งนิยายโดยใช้คอมฯ สมัยนั้นเว็บไซต์พันทิปมีเว็บบอร์ดที่ชื่อถนนนักเขียน ก็เลยเอาผลงานที่ปกติเขียนให้เพื่อนๆ อ่านไปลงไว้ และในที่สุดแจ่มใสก็ติดต่อมา

นามปากกา 'เด็กทะเล' เป็นนามปากกาที่เริ่มใช้ตอนเรียนมหาวิทยาลัย เพราะตอนนั้นเรียนภาควิชาวิทยาศาสตร์ทางทะเล คณะประมง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ก็เลยเป็นเด็กทะเลค่ะ ปัจจุบันเรียนจบระดับการศึกษาสูงสุดทางด้านทะเลที่อยู่ๆ มาได้หลายปีมากๆ แล้ว แต่ก็ยังคงรักที่จะเป็น 'เด็กทะเล' อยู่เหมือนเดิม

แนะนำตัวละคร

ซาอูระอิ ฮายาโตะ มาร์ค

หนุ่มลูกครึ่งสายเลือดญี่ปุ่น-เยอรมัน รูปร่างสูงใหญ่เหมือนชาวยุโรป ดวงตาสีฟ้าสด ผมสีน้ำตาลอ่อนยาวถูกมัดเป็นหางม้าเป็นประจำ ทำให้ซาคริยาแอบเรียกกลับหลังตลอดเวลว่า 'ซามูไรตาฟ้า' มาร์คเป็นคนเจี๊ยบๆ ไม่ค่อยพูดมาก ชอบวาดรูปการ์ตูนเป็นงานอดิเรก มีจักรยานสีฟ้าคันเก่าคู่ใจ เพราะความใจดีเลยทำให้ต้องผูกติดกับสาวไทยข้างห้อง จนผลตกหลุมรักคนตัวเล็กกว่าโดยไม่รู้ตัว

ซาคริยา (ลูกซุบ)

สาวไทยนักเรียนทุนเรียนต่อปริญญาโทที่ญี่ปุ่น นิสัยร่าเริง ไม่ค่อยเกรงกลัวใครหรืออะไรเท่าไร เป็นลูกสาวก้านั้นตัวจริง แม้จะโกรธง่ายหงุดหงิดง่ายตามคนที่มีอารมณ์ราวกับคลื่นอย่างที่มีมาร์คเคยนิยาม (ในใจ) เอาไว้ แต่ก็มีน้ำใจต่อคนรอบข้างเสมอ เพราะจักรยานหายเป็นคันที่สอง เธอเลยได้เอาชีวิตไปผูกติดไว้กับซามูไรตาฟ้าคนข้างห้องที่เข้ามาก่อความวุ่นวายแปลกๆ ให้หัวใจ

รุ่งรวิน (วิน)

เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเด็กของซาคริยา รูปร่างหน้าตาหล่อเหลา นิสัยดี เรียนดี กีฬาเก่ง เป็นรักแรกของซาคริยา ตอนนั้นรุ่งรวินคิดว่าตนไม่ได้รักซาคริยาจึงปฏิเสธเธอ ทว่าเมื่อเวลาผ่านไปเขาก็พบว่าคนที่อยู่ในหัวใจของตนมาตลอดก็คือบอสลูกซุบของเขาคนเดียว รุ่งรวินจึงคิดจะกลับมาสานสัมพันธ์กับเพื่อนสนิทสมัยเด็กอีกครั้ง และหวังว่าครั้งนี้ความสัมพันธ์จะพัฒนาไปไกลได้มากกว่าแค่เพื่อนอย่างที่เคยเป็น

ชนวีร์ (ผักบุง)

น้องชายของซาคริยา อ่อนกว่าพี่สาวแค่ปีเดียว เป็นคนร่าเริง แม้จะชอบแกล้งแซวพี่สาว แต่ก็รักพี่มากๆ พร้อมจะสนับสนุนเธอเสมอ

บทที่ 1

...หายไปแล้ว...มันหายไปแล้ว...ทั้งๆ ที่เมื่อเช้านั้นยังจอดอยู่ตรงนี้ ตอนที่เธอเปิดประตูออกมาหยิบต้นไม้หน้าบ้านไปเปลี่ยนกระถาง เจ้าสีเงินก็ยังคงจอดนิ่งสงบอยู่ใต้เงาแดด

...หากแต่ที่นี่...ตรงที่เคยเป็นที่จอดเจ้าสีเงินกลับมีไซ้สีดำวางอยู่แทน หญิงสาวร่างโปร่งบางก้มลงหยิบเจ้าไซ้ดำที่ถูกประทุษร้ายตัดคอขาดขึ้นมาดูด้วยอาการเลื่อนลอย

...หมดกัน...มันตัดเจ้าดำแล้วเอาเจ้าเงินไป

"ไว้อย ไ้อ้อบ้า"

เสียงตะโกนดังอย่างเหลืออดของเธอทำคนร่างสูงที่เพิ่งเปิดประตูบ้านออกมาสะดุ้งเฮือก นัยน์ตาคมสีดำสนิทของหญิงสาวตัวดำมอม อารมณ์ที่เพิ่งเสียของรักที่ซื่อมาได้แค่สองอาทิตย์ก็ทำเอาพาลโกรธไปเสียหมด

"มองหน้าทำไม มีปัญหาหรือไง"

ชายหนุ่มร่างสูงเกินกว่ามาตรฐานหนุ่มๆ ในประเทศนี้สะดุ้งอีกรอบด้วยไม่นึกว่าสาวเจ้าอารมณ์คนนี้จะหันมาพูดด้วย เขาขยับปากจะปฏิเสธหากแต่ไม่ทันสาวน้อยอารมณ์ลมกรด เพราะร่างโปร่งบางผลุบหายเข้าไป

ในห้องแล้วปิดประตูกระแทกใส่หน้าเขาเสียงดังปัง

"ยายเหรอ หนูเองน่ะยาย จักรยานหายอีกแล้ว หายไปแล้ว" เสียงโอดครวญดังฟุ้งข้ามขอบฟ้า

"อะไร หายอีกแล้วเหรอ คันที่สองแล้วนะ" คนทางปลายสัญญาณร้องดังอย่างตกใจ ยิ่งทำซาคริยาเดือดในอารมณ์ คิ้วเรียวขมวดมุ่นอย่างชัดเจน

"ใช่สิยาย หายไปอีกแล้ว คันที่สองแล้ว คันแรกหายต้นเดือน คันที่สองหายปลายเดือน จะบ้าเปล่าเนี่ย ใครนะที่บอกว่าญี่ปุ่นปลอดภัยปลอดภัยกับผีนะดี โห้ยยยยย ยอยากฆ่าคน"

ไม่พูดเปล่า เพราะตุ๊กตามีตัวกลมที่ตั้งโชว์อยู่หลังโทรทัศน์ถูกปาไป กระแทบข้างฝาระบายอารมณ์

"แล้วเจ้าจะทำไง"

"ไปแจ้งตำรวจ แค่นี้ก่อนน่ะยาย หนูไปแจ้งตำรวจก่อนละ"

รวดเร็วยาวกับพายุหมุน เธอก็กดปุ่มตัดสัญญาณ ก็มลงคว่ำหมီးที่ถูกปลงไปนอนเคঁเก็บพื้นมาตั้งไว้ที่เดิม หันไปเอื้อมหยิบหมวกเก็บมาสวมกันแดดอันจัดจ้าของหน้าร้อน แล้วเปิดประตูเดินจ้าพรวดตรงไปยังป้อมตำรวจที่จำได้ว่าเคยเห็นอยู่แถวๆ หน้ามหาวิทยาลัยในทันที

ซาคริยาย้ายมาอยู่เมืองที่ใหญ่เป็นอันดับสามของเกาะฮอกไกโดได้เกือบสี่เดือนแล้ว ย้ายมาจากเมืองเล็กๆ บนเกาะเล็กสุดของญี่ปุ่น เกาะชิโกกุ...มันเป็นความผกผันของชีวิต

เธอเคยบอกตัวเองว่าอย่างนั้น หลังจากที่จำต้องเปลี่ยนมหาวิทยาลัยเรียนต่อระดับปริญญาโทอย่างฉุกเฉินทุกที่ที่เลือกที่เรียนไปเรื่อยเรื่อยแล้วนับตั้งแต่ได้รับการตอบรับเรื่องทุนมาเรียนต่อ ในตอนแรกซาคริยาเลือก

เรียนในมหาวิทยาลัยเล็กๆ บนเกาะเล็กๆ แห่งนั้น และเธอก็เตรียมพร้อมทุกอย่าง ไม่ว่าจะเรียนภาษาหกเดือนในเมืองใกล้ๆ มหาวิทยาลัยที่เลือกเรียนจบหลักสูตรภาษาก็เข้าไปเป็นนักวิจัยเพื่อสร้างพื้นฐานความรู้ในแล็บของอาจารย์ที่หมายตาไว้ว่าจะเรียนต่อปริญญาโทด้วยอีกครั้งปี ทั้งยังเฝ้าทำคะแนนสร้างสัมพันธ์อันดีกับเด็กๆ ในแล็บ รวมทั้งการหาห้องพักแสนสบายที่เธอจะต้องอยู่ไปอีกสองปีตลอดเวลาการเรียนระดับปริญญาโท

แต่แล้ว... มันก็เป็นความพลิกผันของชีวิตจริงๆ ที่ทำให้อาจารย์ที่ตอบรับเธอเข้าเรียนเกิดเปลี่ยนใจไปทำวิจัยที่ต่างประเทศกะทันหัน ก่อนจะมีการสอบเข้าปริญญาโทตามระเบียบของมหาวิทยาลัย นัยว่ามีสาเหตุมาจากการต่อสู้ขัดแย้งกับอาจารย์คนอื่นในภาคของตัวเอง นั่นทำให้เธอต้องเสาะแสวงหาที่เรียนใหม่อย่างทุลักทุเล ก่อนจะมาจบลงที่แล็บของอาจารย์ที่นี่ ที่เมืองนี้ เมืองเล็กๆ บนเกาะที่หนาวเย็น

...และคนชู้ช้อย

เธอต่อให้ในใจอย่างแค้นเคือง ก็จะไม่ให้แค้นได้อย่างไร จักรยานคันแรก que เธอซื้อมาขี่ชมใช้งานได้แค่สามเดือนกว่าๆ เป็นต้องอันตรายหายไประหว่างที่เธอจอดมันทิ้งไว้หน้าบ้าน แล้วจึงร่ำขึ้นรถประจำทางไปซื้อบั้งเหล็กในตัวเมือง ซื้อของเพลินจนรถประจำทางหมดต้องนั่งรถไฟมาลงที่สถานีซึ่งอยู่ห่างจากบ้านไม่น้อยแล้วเดินกลับบ้านเพื่อพบว่าเจ้าสีเงินนัมเบอร์วันได้หายไปอย่างไร้ร่องรอยแล้ว

ครั้งนั้นซาคริยายอมทำใจแต่โดยดี หลังจากที่โทรไปโวยวายกับที่บ้านและเพื่อนคนไทยที่เรียนภาษาญี่ปุ่นด้วยกันก่อนหน้านี้ จนทุกคนต่างหุซาไปตามๆ กัน หญิงสาวเฝ้ารออยู่สองอาทิตย์เพื่อว่าโจรจะกลับใจเอาจักรยานมาคืน แต่เมื่อไม่มีอะไรเกิดขึ้น โจรไม่มีทางกลับใจแน่ๆ เธอจึงตัดใจควักเงินในกระเป๋าซื้อจักรยานใหม่อีกคัน... เจ้าสีเงินนัมเบอร์ทู

ซาคริยายังไม่ทันจะได้ซื้อสีสเปรย์มาพ่นสร้างลวดลายเวียนหัวตาม

คำแนะนำของพ่อที่เมืองไทย ยังไม่ได้เอาค้อนมาทุบให้มันบุบบี้ หรือเอาอะไรมาซูดให้สีถลอกดูเหมือนจักรยานเก่าๆ ตามคำแนะนำของเพื่อนๆ เจ้าสี่เงินนมเบอร์ทุก็อันตรายหายไปอีกครึ่งภายใต้ระยะเวลาการใช้งานไม่ถึงสองอาทิตย์

...แล้วอย่างนี้จะไม่ให้แค่นได้ยังไง...จริงมั๊ย

บ๊อมตำรวจที่ตั้งอยู่ระหว่างร้านขายข้าวกล่องกับร้านเสริมสวย เจียบสงบไร้เงาคนที่นี่เธอต้องการพบ ซาคริยาหันซ้ายแลขวาหาเงาตำรวจ สักนายที่พอจะให้เธอแจ้งความจักรยานหายได้

"หายไปไหนกันหมดเพี้ย ไม่อยู่รับใช้ประชาชนเลย"

อดไม่ได้ต้องพูดระบายอารมณ์ที่เหมือนจวนเจียนจะระเบิด ยืนรออยู่เสี้ยวนาทีที่ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่ว่าจะตะโกนเรียกออกไปทั้งสามภาษา ไทย อังกฤษ และญี่ปุ่น หากในห้องเล็กๆ นั้นก็ยังเงียบร้างผู้คน เธอเลยถือวิสาสะเดินตรงไปลองหมุนลูกบิดประตูที่ต่อเชื่อมห้องทางด้านหลังทันที

...ล็อก

...ไว้ย แล้วหายไปไหนกันหมดพะ ไม่รู้หรือไงว่าประชาชนตาดำๆ กำลังเดือดร้อน

เพราะทั้งเดือดทั้งร้อนจนทนรออยู่เฉยๆ ในห้องแคบๆ ของบ๊อมตำรวจ เล็กๆ นั้นไม่ได้ ซาคริยาจึงเลื่อนเปิดประตูกระจกแล้วออกมายืนข้างนอก เฟ่งสายตามองไปรอบๆ เพื่อตำรวจจ่อมอู้จะหลบไปนั่งสูบบุหรี่อยู่ตรงไหน หากแล้วสายตารอกลับไปปะทะเข้ากับใครบางคนที่นี่งองรับอารมณ์ของเธอไปเมื่อไม่ถึงชั่วโมงที่ผ่านมา

...ซามูไรตาฟ้า

นั่นละ คำเรียกขานที่เธอตั้งให้หนุ่มช่างห้องในอพาร์ทเมนต์ที่อาศัยอยู่ ซามูไรตาฟ้า...ชายหนุ่มเจ้าของเรือนร่างสูงใหญ่เหมือนชาวตะวันตก

เส้นผมสีน้ำตาลอ่อนยาวสลวยแบบที่ไม่ต้องข้อมตามสมัยนิยมเหมือนวัยรุ่นคนอื่น ๆ ถูกมัดไว้เรียบร้อยที่ท้ายทอย โครงหน้าคมเข้ม จมูกโด่งผิวดำสวย ชาวเอเชียบวกเข้าไปกับตาสีฟ้าใสแบบที่ถ้ามองอย่างเดียวก็คงจะคิดว่า เป็นนักเรียนต่างชาติมากกว่าเจ้าของประเทศ แต่เจ้าหนุ่มคนนั้นนะเจ้าของประเทศแน่... เพราะเขามีทั้งนามสกุลและชื่อตัวเป็นภาษาญี่ปุ่นอย่างชัดเจน เพียงแต่เธอไม่เคยสนใจจะอ่านและจำเท่านั้นเอง

จักรยานสีฟ้าอ่อนคันเก่าโทรมจอลดลงตรงหน้าเธอ ซามูไรตาฟ้า ชะงักนิดๆ ราวกับตัดสินใจจะพูดอะไรสักอย่าง หากมันก็ช้าเหลือเกิน ในความรู้สึกเธอ ดังนั้นคำถามห้วนๆ จึงหลุดออกไปจากปากก่อนที่เขา จะได้พูดอะไรออกมา

"มีอะไร"

"คือ..."

คือเรื่องขมวดจับ...อยากจะทำอะไรก็พูดออกมาสิเพีย มาคือมาแค
อยู่ได้

"มีอะไรให้ช่วยมั๊ยครับ" เสียงถามเป็นภาษาญี่ปุ่นที่คนพูดคงจะพยายามพูดช้าๆ ดังมาอย่างมีน้ำใจ และนั่นก็ทำเอาคิ้วที่ขมวดมุ่นคลายลง ก่อนจะพยักหน้าไปยังป้อมตำรวจทางด้านหลัง

"มาหาคำรวจ แต่ไม่อยู่สักนาย ไม่รู้ไปอยู่อยู่ที่ไหน"

ชายหนุ่มตีหน้าลำบากกับภาษาลุ่นๆ ที่พวกผู้ชายชอบใช้กันของเธอ หากเขาก็ไม่เอ่ยท้วงอะไร นอกจากจะจอดจักรยานเข้าข้างทางพร้อม ล็อกกุญแจเรียบร้อย แล้วเดินเข้าไปในป้อมตำรวจนั้นโดยมีหญิงสาว ตามหลังเข้าไปติดๆ

"ต้องโทรเรียกรับ" ซามูไรตาฟ้าบอก พร้อมกับชี้มือไปทางโทรศัพท์ รุ่นเก่าที่ตั้งโดดเด่นอยู่บนโต๊ะทำงานตัวใหญ่ตัวเดียวของห้อง "เขาเขียนป้าย บอกอยู่ตรงนี้ว่าถ้าต้องการพบตำรวจให้กดเลขศูนย์"

นิ้วเรียวยาวเลื่อนขึ้นไปยังแผ่นป้ายกระดาษแข็งที่เขียนภาษาญี่ปุ่น เป็นพีดีให้ดู คนเจ้าอารมณ์หน้ามูยอีกแล้ว

"อะไร จะช่วยแต่คนญี่ปุ่นหรือไง คนต่างชาติอ่านภาษาญี่ปุ่นไม่ออก นี่จะไม่ให้ความช่วยเหลือเลยใช่ไหม"

คนฟังดูเหมือนจะอึ้งๆ กับคำพูดของเธออีกแล้ว หากชายหนุ่มก็ใจเย็นเกินกว่าจะโกรธ

"ตรงนั้นมีภาษาอังกฤษเขียนอยู่ครับ" เขาอธิบายพร้อมกับชี้ให้เห็นภาษาอังกฤษตัวเล็กแสนเล็กที่เขียนอยู่บนป้ายกระดาษอีกอันที่ตั้งอยู่ในมุมอับของห้องที่เธอกวาดสายตามองไปไม่เห็นในตอนแรก หญิงสาวเชิดหน้าทำเป็นฟังไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ กลับเปลี่ยนความหน้าแตกของตัวเอง ชายหนุ่มลอบถอนหายใจก่อนจะเอ่ยถามต่ออย่างปลงตก

...ไหนๆ ก็หลวมตัวมาช่วยแล้ว ก็คงต้องช่วยให้ถึงที่สุด

"ผมโทรให้มัยครับ"

"ไม่ต้อง ฉันโทรเอง" ไม่พูดเปล่า เพราะเมื่อเลิกยกหูโทรศัพท์ขึ้นมา กดเบอร์โทรทันที ชายหนุ่มก้าวถอยมายืนด้านหลัง ด้วยความมั่นใจ ทำให้ผลจากไปไม่ได้เพราะก็ไม่รู้ว่าเธอจะมีอะไรให้ช่วยอีกหรือเปล่า

หากพอเขาฟังบทสนทนาภาษาญี่ปุ่นแสนคล่องของสาวชาวต่างชาติที่กำลังวินตวากับเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้วก็อยากจะล่าถอยเสียเป็นกำลัง ด้วยว่าเจ้าของร่างบางดูจะเก่งเกินกว่าขนาดรูปร่างไปมากนัก ไม่รู้ว่าคุณตำรวจดวงกุดที่ปลายสายว่าอย่างไร หากทำยสุดเธอก็วางสายแล้ว ทรุดตัวลงนั่งไขว่ห้างบนเก้าอี้หน้าโต๊ะใหญ่ตัวนั้น ส่วนเขาก็ยังยืนนิ่งแบบไม่รู้จะทำอะไรกับตัวเองดีจนเธอกวาดสายตามาเจอ คิ้วเรียวยาวจึงเลิกขึ้นอย่างแปลกใจ

"อ้าว ยังอยู่หรือ นึกว่ากลับไปแล้ว"

เจอคำถามแบบนี้เขาก็อยากจะแทรกตัวหายไปในาอากาศโดยทันที

แต่ยังไม่ทันได้ตอบอะไร คนที่คงมีอารมณ์เป็นจรวดก็เอ่ยสวนออกมาอีก

"อีกห้านาทีเดี๋ยวตำรวจจะเข้ามา ตำรวจประจำที่ป้อมเขาออกไปลาดตระเวน"

เสียงใสๆ พุดเชิงบอกเล่า เขาพยักหน้ารับและชวนคุยฆ่าเวลา เพราะดูท่าว่าหากปลีกตัวไปตอนนี้คงจะไม่เหมาะนัก

"ไม่ทราบว่าจะอะไรหายหรือครับ"

คำถามนั้นเข้าไปจุดรอยโกรธในใจเธอให้ลุกโชน เพราะหน้าใสๆ ที่ดูเหมือนจะผ่อนคลายลงกลับบึ้งตึงขึ้นมาทันที

"จักรยานหาย หายไปเป็นคันที่สองแล้ว บ้าจริงๆ เลย"

"ไม่ได้ล้อหรือครับ"

ก่อนถ่าสนี้คำสนิทสองก้อนติดไฟลุกพื้บเข้มนมองมาทางเขาโดยทันที

"ล้อกลี ไม่ใช่ล้อที่จักรยานอย่างเดียว แต่ล้อด้วยไซ่ต่างหากอีกด้วยแล้วเป็นไงรู้มั๊ย"

เธอถามใส่อารมณ์ เขาส่ายหน้าปฏิเสธ ไม่กล้าพูดอะไรเพราะเกรงตัวเองจะมอดไหม้ไปด้วยสายตาเธอ

"มันตัดเจ้าดำทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้าแทนเจ้าสีเงินนมเบอร์ทูของฉัน"

ทั้งๆ ที่ส่งสารคนที่ของเฟ็งจะหาย หากเขาก็ต้องกลั้นหัวเราะอย่างสุดความสามารถกับคำเรียกขานไซ่กุญแจและจักรยานของเธอ

"แย่เลยนะครับ"

"แย่สิ คุณคิดว่ามันสบายหรือไง"

สาวเจ้าอารมณ์พาลใส่คนที่ไม่รู้เรื่องไปอีกหนึ่งดอก ชายหนุ่มยื่นหนึ่งไม่กล้าเถียง ได้แต่ภาวนาให้ตำรวจจับๆ มาก่อนที่เขาจะถูกอารมณ์ของเธอเผาเป็นจุณ และแล้วคำภาวนาของเขาก็เป็นผล เมื่อรถตำรวจคันเล็กกะทัดรัดเคลื่อนเข้ามาอย่างที่จอตลอดข้างๆ ป้อมตำรวจทันเวลาที่เขาจะถูกเผาเป็นเถ้าธุลี

มาร์คยื่นมองสาวน้อยร่างโปร่งบางเพื่อนข้างห้องให้การกับตำรวจ
ร่างอ้วนที่คอยซักถาม และมีตำรวจคู่หูร่างผอมเป็นคนคอยเขียน
รายละเอียดเอกสารแจ้งความ สาวน้อยชาวต่างชาติควักเอาหลักฐาน
ประกอบคดีของหายมาวางเรียงตรงหน้าตำรวจหนุ่ม เริ่มด้วยกุญแจ
รถจักรยานสองคัน ต่อด้วยเจ้าตำโม่คล้องต่างหากที่ถูกตัดขาดกันเห็นๆ
แล้วตามมาด้วยเอกสารการซื้อขายจักรยานที่ได้รับจากร้านค้า
ซึ่งมีหมายเลขประจำตัวรถเขียนกำกับอยู่ ชาครียาอธิบายเรื่องราวและ
ตอบคำถามเป็นภาษาญี่ปุ่นได้คล่อง แถมนางคำตอบยังมีเห็นแบบนินดง
ให้เจ้าของประเทศพอเจ็บใจเล่น หากก็มีบางครั้งที่ฟังคำศัพท์ยากๆ และ
ไม่ค่อยได้ใช้บ่อยนักไม่เข้าใจจนต้องหันมองมาทางเขาเป็นเชิงถาม มาร์ค
จึงอธิบายกลับไปด้วยคำง่ายๆ ให้เธอเข้าใจ มาร์คตัวอีกครั้งเขาก็กลายมา
เป็นผู้ช่วยของเธอเต็มตัวเมื่อลงมานั่งอยู่บนเก้าอี้ใกล้กันแบบนี้

"มันขโมยไปสองคันแล้วคุณตำรวจ เจ้าสี่เงินนัมเบอร์วันเมื่อตอน
ต้นเดือน แล้วที่เพิ่งหายไปนี่ก็เจ้าสี่เงินนัมเบอร์ทุ"

เสียงใสๆ เล่า ปลายเสียงยังมีรอยแค้นเคืองไม่จาง ตำรวจคนอ้วน
หันไปมองสบตาตำรวจคนผอมอย่างลำบากใจ ก่อนจะถอนหายใจแล้ว
พูดขึ้นมาอย่างเกรงใจคนที่กำลังอยู่ในอารมณ์โกรธจนอาจจะเห็นข้าง
เป็นหนูได้ถ้าเกิดพูดอะไรไม่ถูกหูคุณเธอเข้า

"ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเขียนคำร้องแจ้งความสองใบครับ ว่าแต่ทำไม
ตอนที่คันแรกหายไปถึงไม่มาแจ้งความล่ะครับ"

"ก็ไม่นึกว่ามันจะหายอีกคัน ตอนคันแรกหายไปนึกว่าพาดเคราะห์
ทำบุญทำทานคนอดอยาก แต่ไม่นึกว่าที่นี้คนอดอยากจะมีเยอะขนาดนี้"

เธอลอยหน้าพูดกั้ตให้คนฟังได้สบาย คันๆ อีกแล้ว มาร์คมองสบตา
เจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งสองนายก่อนจะยิ้มแหยๆ เป็นเชิงขอโทษ

...ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองทำผิดอะไร แต่ยิ้มขอโทษแทนคนข้างตัว

ไปก่อนคงจะดีกว่าไม่ทำอะไรเลย

"คนญี่ปุ่นไม่ใช่ขโมยทั้งหมดนะครับ"

ตำรวจคนอ้วนแก้มตัวอ้อยๆ หญิงสาวตอบรับ แต่คำบ่นยังตามมาอีก ยาวเหยียด ก่อนที่คุณตำรวจจะดึงกลับเข้าไปซักถามยังหัวข้อที่ต้องการต่อ

ราวสี่สิบนาทีการเขียนเอกสารแจ้งความจึงเสร็จ ซาคริยาเซ็นชื่อ รับรองเรียบร้อย แถมมาร์คยังต้องเซ็นชื่อตัวเองเป็นพยานด้วยอีกคน

"อ้าว คนญี่ปุ่นหรือ นึกว่าคนต่างชาติ...ซาคุระอิ ฮายาโตะ*"
คุณตำรวจคนผอมถามชายหนุ่มอย่างแปลกใจ ซาคริยาก็อึ้งจะรู้ว่าเพื่อนข้างห้องชื่อ 'ซาคุระอิ ฮายาโตะ' เอาตอนนี้นี่ล่ะ หลังจากที่เห็นหน้ากันมานานหลายเดือน

"ครับผม เป็นลูกครึ่งครับ พ่อเป็นคนญี่ปุ่น แม่เป็นคนเยอรมัน" ชายหนุ่มอธิบายเสียงเรียบๆ ไม่แสดงความรู้สึกอะไร

"เอาล่ะ เดี่ยวช่วยไปชี้ตำแหน่งที่จอดรถยานให้ด้วยนะครับ ว่าแต่ มากันยังไงครับ" คุณตำรวจคนอ้วนถามอย่างมีน้ำใจ

"เดินมาค่ะ จักรยานถูกขโมยไปแล้วนี่" เสียงใส่สะบัดตอบ มาร์คแทบอยากจะส่ายหน้าด้วยความระอ

...มีเหินับทุกคำเลย ทำไมเจ้าคิดเจ้าแค้นขนาดนี้นี่

"จั้นไปด้วยกันมัยครับ แต่รถอาจจะแคบไปหน่อย"

หญิงสาวทอดสายตามองตามสายตารอชมหนุ่มคู่หูต่างไซส์ รถยนต์คันเล็กแบบมินิคาร์สี่ประตูสีขาวแถบดำ บนหลังคาร์ถมีไฟฉุกเฉินสีแดง ติดตั้งพร้อมด้วยตราตำรวจติดหราอยู่ด้านหน้าดูคันกระจัดจั่นคุณตำรวจตัวโตไม่น่าจะยึดร่างเข้าไปได้

"ไม่เป็นไรค่ะ แคบก็ นั่งได้" เธอรีบรับคำก่อนคุณตำรวจจะเปลี่ยนใจ

* คนญี่ปุ่นเวลาเขียนชื่อนามสกุล จะใช้นามสกุลขึ้นก่อนแล้วค่อยตามด้วยชื่อตัว

...ก็เรื่องอะไรจะต้องเดินให้เมื่อย แถมยังจะได้นั่งรถตำรวจในต่างประเทศอีกด้วย ประสบการณ์ชั้นเยี่ยม คว่าเอาไว้แล้วไปเล่าหากินได้อีกนาน

ซาคริยาคิดอย่างกระหึ่ม ลืมไปแล้วว่าเพิ่งเคื่องจากที่จักรยานหาย ความรู้สึกมันคงจะฉายชัดออกมาทางดวงตา คนที่คอยเหลือบมองจับสังเกตอารมณ์เธออย่างมาร์คจึงเห็นดวงตาดำสนิทคู่สวยเป็นประกายวาววับ เขาเปลอชมวดคืออย่างแปลกใจ

...มีเรื่องอะไรถูกใจ

"แล้วคุณซากรุอะฮิละ"

"เดี๋ยวผมขอแยกไปเลยได้มั๊ยครับ"

"อย่าเพิ่งเลย ไปด้วยกันก่อนดีกว่า เมื่อมีอะไรให้ช่วย" คุณตำรวจรีบรี้งหาพวกครองรับอารมณ์คนของหาย ลองตำรวจพูดออกมาอย่างนั้น เขาจะปฏิเสธได้อย่างไร ถึงแม้จะอยากปฏิเสธใจแทบขาดก็ตามที

"แต่ว่า...สงสัยจะยึด เอ๊ย นั่งกันไม่หมด" คุณตำรวจคนอ้วนพูดออกมาอย่างไม่แน่ใจ เพราะหนุ่มลูกครึ่งร่างสูงตัวใหญ่เอาเรื่องอยู่เหมือนกัน

"ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมขี่จักรยานตามไป" เขาบอกเบาๆ เหลือบมองคนร่างโปร่งบางที่ตอนนี้ไปยืนอยู่ข้างรถตำรวจมองสำรวจสิ่งต่างๆ ด้วยความสนใจเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มทั้งสามคนมองสบตากันโดยมิได้นัดหมาย แล้วต่างก็เปลอถอนหายใจออกมาพร้อมๆ กัน

...สงสารก็สงสาร แต่หนักใจในฝีปากก็หนักอยู่ไม่แพ้กัน

• บทที่ 2

ซาคริยาซึ่งจุดเกิดเหตุให้คุณตำรวจทั้งสองดูอย่างละเอียด แถมยังมีการสวาทวางเจ้าดำที่ถูกตัดคอขาดไว้ตรงตำแหน่งที่เจอเมื่อตอนเที่ยงให้คุณเพื่อช่วยยืนยันว่าขโมยคนนี่มัน 'เถื่อน' จริงๆ โดยที่เธอไม่ได้โกหก แล้วคุณตำรวจก็จดโน้ตนี้ ก่อนจะสังเกตเห็นภาพที่เกิดเหตุคร่าวๆ บนกระดานขาวเพื่อประกอบคำแจ้งความ เมื่อเสร็จกิจเรียบร้อย คุณตำรวจก็เอ่ยล่ำลา

"ถ้ามีความคืบหน้าเจอจักรยานยังไงจะรีบโทรมาบอกครับ"

"จะรอรับโทรศัพท์ที่อยู่ตลอดเวลาเลยคะ ขอบคุณมากนะคะ" ซาคริยาจบคำพูดด้วยรอยยิ้มหวานประจบที่พอจะทำให้คนมองชื่นใจได้บ้างหลังจากที่หวาดผวากับคำเหน็บแนมเป็นระยะๆ ของหญิงสาวมาแล้ว

"ครับ ถ้าได้ข่าวยังไงจะรีบโทรมาแจ้งทันทีเลยครับ ไปก่อนนะคะ"

ซาคริยาและมาร์คยี่นรอส่งจรรยาตรวจค้นเล็กแล่นลับหายไปตรงหัวมุมถนน หญิงสาวหันกลับมาจะเปิดประตูเข้าบ้าน หากสายตาก็ไปปะทะกับร่างสูงใหญ่ของเพื่อนข้างห้องที่ตักกระโถดพลอยโจนมาร่วมขบวนแจ้งความด้วย เขากำลังก้าวคร่อมจักรยานเตรียมขี่ออกไป

"หิวข้าว..." เสียงใสเอื่อยซึ้นมาลอยๆ ทำคนที่กำลังจะลาจากเซงักก็กึก แล้วรอคำพูดต่อไปของเธอด้วยใจเต็มระทึก

...จะมาไม่ไหนอีกนี่

"ป้ายสองกว่าแล้วยังไม่ได้กินข้าวกลางวันเลย หิวข้าว"

"แล้ว..." อัดไม่ได้ต้องถามออกมา และรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ก็ฉายชัดบนริมฝีปากบาง

"ไปหาอะไรกินกัน เดี๋ยวฉันเลี้ยงเอง ขอคุณที่ช่วยอยู่เป็นเพื่อนไง" มาร์คอดยิ้มออกมาไม่ได้...นึกว่าคำ 'ขอบคุณ' จะไม่หลุดออกมาจากปากเธอซะแล้ว

"หรือว่ากินข้าวแล้ว?" เธอถามอย่างไม่แน่ใจ เขาส่ายหน้า

"ยังไม่ได้กิน ว่าแต่..."

"ดีเลย งั้นไปหาไรกินกัน ฉันอยากกินชีสเบอร์เกอร์ของแมคฯ"

สั่งโดยไม่ถามความเห็นคนที่กำลังจะถูกเลี้ยง และไม่พูดเปล่า เพราะร่างบางกระโดดตบขึ้นมาซ้อนท้ายจักรยานเขาทันที มาร์คเหลือยมองคนที่นั่งอย่างสบายอารมณ์อยู่บนตะแกรงด้านหลังอย่างงงๆ ในความรวดเร็ว ดวงตาโตมองสบตาสีฟ้า รอยไทรบนดวงตาสวยเริ่มวิ่งมาเป็นริ้วๆ แบบที่ทำเอาเขาสะท้านเยือกในอก

"ทำไม หรือจะให้ฉันเดินไปแล้วนายขี่จักรยาน จะไม่แล้งน้ำใจไปหน่อยเหรอ"

"ไม่ใช่ครับ ผมไม่ได้จะให้คุณเดินไป แต่ว่าการซ้อนท้ายจักรยานมันผิดกฎหมาย เดี๋ยวตำรวจจับ" เขารับปฏิเสธร่วมกับอธิบายเสียงอ่อย

"ช่างสิ ผิดก็ช่าง ถ้าตำรวจจับฉันจะบอกว่าจักรยานถูกขโมยไป เพราะงั้นฉันก็มีสิทธิ์ซ้อนจักรยานนายจนกว่าตำรวจจะตามจักรยานฉันเจอ"

มาร์คอ้าปากค้างกับคำพูดประโยคนั้น เกิดมาก็เพิ่งเคยเจอคนแบบนี้ เขาขยับปากจะค้าน หากคิดดูแล้วก็น่าจะไม่ได้ประโยชน์อะไร เขาเลย

ทำเพียงแค่ออบบรรยายลมหายใจพร้อมกับคิดคำนวณระยะทางจากบ้านไปร้านแมคโดนัลด์ที่ใกล้ที่สุด

...บ้านจักรยานยี่สิบนาทีก่อน

ชายหนุ่มแอบกลืนน้ำลาย อดไม่ได้ที่จะเหลียวมองคนที่นั่งซ้อนอีกทีก่อนจะค่อยๆ เคลื่อนจักรยานออกไป

...ว่าแต่เขาเข้าไปเกี่ยวอะไรกับเธอตอนไหนกันนะเนี่ย ยังไม่เข้าใจตัวเองเลยจริงๆ

บ้านจักรยานจนเหงื่อตกโดยมีดนตรีประกอบเป็นเสียงบ่นของคนนั่งข้างหลังดังมาเป็นระยะๆ ถึงความแข็งและเจ็บของตะแกรงซ้อนท้าย เขาก็พาเธอมาถึงร้านแมคโดนัลด์ที่ตั้งอยู่ในศูนย์การค้าที่รวมเอาร้านค้าหลายๆ ร้านเข้าไว้ด้วยกันโดยปลอดภัย ดูเหมือนคนร่างบางจะหิวไม่น้อยเพราะคอยยื่นแรงเขายิกๆ ตอนที่เขากำลังล็อกจักรยานด้วยกุญแจอัตโนมัติรูปตัวยูที่ใส่ล้อกรรมาเตอร์ไซค์

...เมื่อนั่งสถิติจักรยานหายบ่อย หากไม่ใช้กุญแจล็อกต่างหากแบบนี้ ก็คงจะหายไป...แบบของคนตรงหน้านี้นี่ล่ะ

"อยากกินอะไร" ซาคริยาเอ่ยถามคนร่างสูงระหว่างที่เดินตรงไปยังร้านแมคฯ เพื่อประหยัดเวลา

"แมคนักเก็ตครับ"

"อา ดีจัง แบบนี้ซื้อแบบปีเซ็ท* ได้ คราวนี้ก็เก็บตุ๊กตาของเซ็ทนี้ครบซะที"

เสียงร้องดังอย่างดีใจทำให้เขาต้องก้มมองหน้าคนข้างๆ ซ้ำอีกครั้ง ดวงหน้าสวยที่ดูจะเข้มกว่าสาวญี่ปุ่นทั่วไปฉายรอยเบิกบาน นัยน์ตาสวยจับจ้องตุ๊กตาของแถมที่ตั้งเด่นเป็นสง่าเห็นมาแต่ไกลไม่วางสายตา

* แอปปีเซ็ท (Happy Set) เป็นอาหารชุดเด็กที่แถมของเล่น ที่เมืองไทยจะเรียกว่าแอปปีมีล (Happy Meal)

เมื่อเห็นแวตตาเธอแล้วเขาก็ถอดใจในเรื่องที่อยากจะพูด

...ก็...ไม่มีอะไรมากหรอก แค่อยากจะบอกเธอว่า...ตุ๊กตาที่จะแถมนี้
เขาก็อยากได้...เพราะกำลังเก็บสะสมอยู่เหมือนกัน

ทะเลเมืองหนาวเป็นสีเทาไม่ฟ้าใสฟ้าสดหรือเขียวมรกตเหมือน
เมืองไทย แถมลมทะเลยังพัดแรงจนทำให้อากาศไม่ร้อนมากอย่างที่น้ำจะ
เป็นสำหรับฤดูร้อนในตอนนี้ เรือเฟอร์รี่ลำโตกำลังขับเคลื่อนตรงไปยัง
ท่าเรือของอีกจังหวัดที่ตั้งอยู่ตอนเหนือสุดของเกาะฮอนชูที่มองเห็นอยู่ไกลๆ
นกนางนวลบินร่อนอยู่เหนือพื้นน้ำสวดสายสายตาหาปลาผิวน้ำชะตาขาด
มาเป็นอาหาร

ซาคริยาเดินลึ่วๆ นำชายหนุ่มร่างสูงที่ถือถุงแมคโดนัลด์ตามต้อยๆ
มาทั้งตัวนั่งบนชั้นบันไดลงชายหาดที่ถูกสร้างทอดยาวขนานไปกับชายฝั่ง
ทะเล มาร์คเดินตามมานั่งลงข้างๆ อัดไม่ได้ที่จะคลี๋ยมออกมาเมื่อเห็น
คนผมสั้นหัวยุ่งกระเจิงด้วยแรงลม ยังกดีที่เธอแม้แต่กำลังวุ่นกับการเปิด
คั่นหาของกินในถุงพลาสติกที่เพิ่งรับไปจากมือเขา เลยไม่ทันได้เห็นรอยยิ้ม
ของมาร์ค หาไม่เจ้าแม่คงจะได้มีน้ำโห่อีกเป็นแน่

"เอานี้ นักเก็ต ซีสเบอร์เกอร์ แล้วก็ไค้กับมันฝรั่งสองถุง"

ใช่...เธอซื้อแอปเปิ้ลไซต์ให้เขาสองชุด ชุดซีสเบอร์เกอร์กับชุดนักเก็ต
โดยเธอให้เหตุผลว่าเขาตัวโตต้องกินเยอะๆ แต่มาร์คก็รู้ว่าเหตุผลจริงๆ ที่
เธอซื้อให้เขาสองชุดนี่คืออะไร เจ้าตุ๊กตาสุนัขบีบีในชุดอวกาศกับชุดดำน้ำนั้น
อย่างไรที่ยวนใจให้เธอซื้อของกินให้เขาสองชุด อ้อ รวมเจ้าตัวเล่นสกีสำหรับ
ชุดซีสเบอร์เกอร์ของเธอเข้าไปด้วยอีกตัว ตอนนี้นักที่ปั่นหิวแสบหิวก็เลย
กำลังชื่นชมยิ้มกว้างกับเจ้าสุนัขบีบีสามตัวในมือ

...เขายังไม่มีตัวที่เล่นสกี

มาร์คอดมองอย่างเสียใจไม่ได้ แต่ก็จำต้องตัดใจ แกะซีสเบอร์เกอร์

ออกมากินเฉยๆ ไม่มีปากเสียง เขาทอดสายตามองไปยังทะเลกว้างเบื้องหน้า
ซึกเห็นด้วยกับความคิดของเธอหลังจากที่ซื้อแอปเปิ้ลเซ็ดสามชุดเสร็จ

"ไปนั่งกินริมทะเลกัน บรรยากาศดี ๆ จะทำให้อาหารอร่อยกว่าที่เป็น"

"ซากุระอิชัง...ว่า ยาวจัง เรียกชื่อสั้นๆ ได้มั๊ย แบบซากุระจังอะไร
ทำนองนั้นนะ" ซาคิริยามขณะที่ยิบมันฝรั่งทอดเข้าปากหลังจาก
ชื่นชมกับตุ๊กตาของแถมจนพอใจแล้ว มาร์คแทบจะสำลักน้ำไค้กที่กำลัง
ดื่มอยู่

...ซากุระจัง...ซากุระจังกับเขานี้ละ? สุดจะเข้ากันดีเสียเหลือเกิน

เขาคัดผ้าเซ็ดหน้าจากกระเป๋าเสื้อมาเซ็ดน้ำไค้กที่หกเปื้อนก่อนจะ
ตอบเบาๆ แบบเกรงบารมี

"เรียกผมว่ามาร์คก็ได้ครับ คนอื่นเขาก็เรียกกันแบบนี้"

"อ้าว มีชื่อมาร์คอีกชื่อเธอ?" เธอถามอย่างแปลกใจ เขาพยักหน้ารับ

"ใช่ครับ ซากุระอิ ฮายาโตะ มาร์ค"

"อืม มาร์คเธอ..." ดวงตาสวยฉายรอยครุ่นคิด มือก็เกาะกระดาดษ
ห่อชีสเบอร์เกอร์ไปด้วย "คนอื่นเรียกกันเยอะแล้ว ไม่เอาดีกว่า..."

คำบอกนั้นทำเขาสะดุ้ง เผ่าภาวนาไม่让她คิดแผลงๆ เรียกเขา
ด้วยชื่อ 'ซากุระจัง'

"เรียกฮายาโตะแล้วกันนะ ได้ใช้มั๊ย"

แล้วคำภาวนาก็เป็นผล เขารีบพยักหน้ารับก่อนที่เธอจะเปลี่ยนใจ
"ได้ครับ ฮายาโตะก็ได้"

...ดีกว่าซากุระจังเป็นไหนๆ

"ว่าแต่คุณล่ะครับ จะให้ผมเรียกคุณว่าอะไร"

"ฮิเมะซามะ"*

เขามองเธอตาค้าง ซาคิริยามองท่าทางพิลึกๆ ของซามูไรตาฟ้าแล้ว

* ฮิเมะซามะ (Hime-sama) แปลว่าเจ้าหญิง

หัวเราะเสียงดังลั่น

"ล้อเล่น โห ทำเป็นตกใจใหญ่หลวง"

"ไม่ใช่..." เขาอุบอปปตอบ "จะให้เรียกเป็นเจ้าหญิงก็ได้"

...เจ้าหญิงซุกุอยู่ในเรื่องอีกคิวซังนะ

เขาได้แต่นึกต่อในใจ ไม่กล้าพูดออกไป ก็บอกแล้วว่ากลัว

"แหม ไม่ต้องถึงขนาดนั้นก็ได้อ ฉันชื่อซาคุริยา เรียก 'ซา' สั้นๆ ก็พอ"

"ครับ...คุณซา"

"ดีจ้ะ กินต่อเถอะ เย็นหมดแล้ว เต็มมันฝรั่งเหี่ยว ไม่อร่อยนะ"

เธอเร่งเมื่อเห็นเขาดูเหมือนจะจมอยู่กับความคิดของตัวเองโดยลืมที่จะกินต่อเหมือนอย่างเธอ

มาร์คปั่นจักรยานมาส่งหญิงสาวเพื่อนข้างห้องที่หน้าประตูห้อง หากซาคุริยาไม่ยอมลงจากรถจักรยานทิ้งๆ ที่รถจอดเรียบร้อยแล้ว เธอยังนั่งหน้าตาเฉยอยู่อย่างนั้น จนเขาจำต้องพูดออกมา

"ถึงบ้านแล้วครับ"

"รู้แล้ว" ลอยหน้าลอยตาตอบ แถมมือยังเกาะตะแกรงเหล็กซ้อนท้ายเอาไว้นั่น เขาก็ไม่ยอมเอาลงแตะพื้นช่วยพยุงรถ ปล่อยให้เขาเป็นฝ่ายรับน้ำหนักเองคนเดียว

"แต่ฉันจะไปมหาวิทยาลัย"

มาร์คนึกเดาคำสั่งต่อไปออกทันที

...เขากลายเป็นสารพัดจำเป็นไปเสียหรื

เขาเริ่มปั่นจักรยานตรงไปยังมหาวิทยาลัยที่เห็นอยู่ไกลๆ เบื้องหน้าทันที โดยที่ไม่ต้องรอให้เธอพูดอะไร ซาคุริยายิ้มกว้างอย่างพอใจ

"ดีมาก รู้งาน ไม่ต้องให้พูดมาก"

ดูท่าคนซ้อนคงจะสบายอารมณ์ไม่เบา เพราะเสียงฮัมเพลงทำนอง

คุ่นหูตึงหงุดหงิดพอให้เขาได้ยิน มาร์คอดยืมออกมาไม่ได้

...แม่สาวอารมณ์ราวกับคลื่น...เตี้ยวก็ซัดสาดเข้ามาไม่ทันให้ตั้งตัว
ราวกับมีพายุ แต่บางทีก็แค่คลื่นนมากระทบชายฝั่งเบาๆ ราวกับเสียงดนตรี
...ซาคิริยา...นามิ...คลื่นเจ้าอารมณ์

มาร์คไขกุญแจเปิดประตูห้องพักเข้ามาเมื่อฟ้าจางแสงอาทิตย์แล้ว
แม้จะเป็นช่วงปิดเทอม หากเขาก็ไม่ได้หยุดไปมหาวิทยาลัยเหมือนคนอื่นๆ
ด้วยเพราะงานทดลองที่ทำค้างอยู่ยังไม่เสร็จ เขาก็เลยต้องไปมหาวิทยาลัย
ทุกวัน

...นี่ยังดีที่ไม่ต้องคอยเฝ้าการทดลองทั้งวันเหมือนเมื่อช่วงเดือนก่อน
เขายัดข้าวกล่องที่ซื้อติดมือมาจากร้านสะดวกซื้อข้างมหาวิทยาลัย
เข้าตู้ไมโครเวฟ กดปุ่มตั้งเวลาก่อนจะเปิดตู้เย็นหยิบนมขึ้นมากรอกปากดื่ม
แบบไม่ต้องพึ่งพาแก้วให้เสียเวลา ครบหนึ่งนาทีครึ่งพอดี อาหารกล่อง
ที่เป็นข้าวหน้าเนื้อกล่องใหญ่ก็ร้อนและหอมกรุ่นควันฉุยเตรียมพร้อมที่
จะลงไปนอนอุ่นอยู่ในท้องเขาแล้ว มาร์คใช้เวลาไม่ถึงห้านาที เจ้าอาหาร
ในกล่องก็หายเกลี้ยงลงไปในกระเพาะเขาจนหมด กำลังเอนตัวนั่งฝั่งพุง
บนเก้าอี้แบบปรับระดับได้ เสียงตึงตึงก็ดังลอดมาจากข้างห้องทางด้านขวา
มาร์คขมวดคิ้ว

...แม่คลื่นสาว...นามิ...ซาคิริยา

มาร์คคลี่ยิ้มเมื่อนึกถึงหน้าใสผมสั้นยุ่งเหยิง และดวงตาเจ้าอารมณ์
คิดถึง...แล้วก็อดไม่ได้ที่จะคิดว่ากระดาดินสอชิ้นมาร่างรูปวาดลงไปอย่าง
เจนจัด

...เขาชอบวาดรูป

มันก็เริ่มมาจากการชอบอ่านการ์ตูนนั่นล่ะ อ่าน...แล้วก็ซึมเข้าไป
ในความรู้สึก ใครจะรู้ว่าตอนเด็กๆ เขาฝันอยากจะเป็นนักวาดการ์ตูน

หากแต่พอโต ฝีมือแค่พอไปวัดไปวาได้ก็ทำให้เขาตัดใจ หันมาหาสิ่งที่ชอบ
รองลงมา...ทะเล เขาชอบทะเล ก็เลยมาเรียนอะไรที่เกี่ยวกับทะเลแทน
หากแต่เขาก็ไม่เคยทิ้งในสิ่งที่รัก...การวาดรูป

เพียงครูเดียวกระต๊อชชาวที่ว่างเปล่าก็ปรากฏชัดเป็นรูปร่าง เขา
ยิ้มอย่างพอใจยามมองรูปนั้น แม่สาวช่างห้องยีนทำหน้าบูด ในดวงตา
มีกองเพลิงลุกโชนอยู่ข้างกุญแจสีดำอันโตกว่าปกติที่วางอยู่แทบเท้า
เขาหัวเราะออกมาเบาๆ ลงเส้นอีกสองสามครั้ง ควันแห่งความโกรธก็
พวยพุ่งออกจากหูทั้งสองข้าง

...นี่ละ เธอในวันนี้

เสียงตึงตังข้างห้องเงียบไปแล้ว แต่มารค์ยังไม่หยุดยิ้ม มองหน้า
คนในรูปวาดแล้วก็ต้องหัวเราะออกมาอีก

...ปั่นจักรยานเหนื่อยไปหน่อย แต่ก็ยังดีได้กินชีสเบอร์เกอร์ แกรมด้วย
นึกเกิดอีกห้าชิ้น แต่เสียดาย...สนูปี้สามตัวที่เธอได้ไป เขาก็อยากได้
ไม่แพ้กัน

• บทที่ 3

ซาคริยาเปิดประตูห้องออกมาพบกับแสงแดดจัดจ้าของท้องฟ้า
กลางฤดูร้อน เธอคว้าหมวกออกมาใส่กันแดด สะพายกระเป๋าเป้กระชับตัว
แล้วก้าวเดินตรงไปยังมหาวิทยาลัย หากก็อดเหลือบตามองไปยังที่ที่เคย
จอดเจ้าสี่เงินนิมเบอร์วันและทุไม่ได้

...ไม่มีแล้ว...เจ้าโจรร้ายคงไม่กลับใจ

ตั้งใจแบบไม่เหลือความหวัง แล้วเธอก็ออกเดินต่อไปทันที

จักรยานสี่ฟ้าคันคุ้นตาซีผ่านหน้า แถมร่างสูงผอมยาวของชายหนุ่ม
เจ้าของรถก็คุ้นเสียจนเธอต้องตะโกนเรียก

"ฮายาโตะ"

ดูเหมือนเสียงจะเบาไปเขาเลยไม่หยุดรถ เธอเลยตัดสินใจตะโกนเรียก
อีกที

"ฮายาโตะ"

...ยัง ยังไม่หยุดอีก

ซาคริยาก็ดริมฝีปากอย่างชัดใจ ก่อนจะคลี่ยิ้มออกมาอย่างเจ้าเล่ห์

"ซาคุระจิ้ง รอก่อน"

ได้ผล รถจักรยานสีฟ้าอ่อนคันนั้นเบรกฟรีด และขามูโรตาฟ้าก็หันขวับมามองหน้าเธอทันที หญิงสาวยิ้มกว้างหัวเราะร่าก่อนจะวิ่งตรงเข้าไปหาคนที่ยืนคร่อมจักรยานทำหน้าที่หน้าบั้งนิดๆ พอเป็นพิธี

"ไปมหา'ลัยใช่ปะ ไปด้วยนะ"

และไม่รอคำตอบรับเหมือนเดิม ร่างโปร่งบางก็กระโดดไปนั่งบนตะแกรงซ้อนด้านหลังทันที มาร์คสายหน้าอย่างระอา หากก็ไม่พูดอะไรออกมา นอกจากขี่จักรยานตรงไปมหาวิทยาลัย โดยมีชาคริยานั่งกินแรงอย่างสบายอารมณ์อยู่ด้านหลัง

"ชาจ้ง"

ชาคริยาขมวดคิ้วนิดๆ กับคำเรียกขานของสาวๆ เพื่อนร่วมแล็บ... *ไม่ได้ซาเพีย ไม่ได้ซาอะไรเลย*

เธอได้แต่คิดไวยวายนอยู่ในใจ เพราะยังไม่ชินสักทีกับคำว่า 'ชาจ้ง' ที่เพื่อนๆ เรียก ความจริงชื่อเล่นที่พ่อแม่ตั้งให้เธอก็มี 'ลูกซุบ' ชื่อออกจะน่ารักน่ากิน แต่คำที่มันออกเสียงยากลำบากเหลือเกินสำหรับคนญี่ปุ่นพวกนั้นก็เลยตกลงใจเรียกเธอสั้นๆ ว่า 'ชาจ้ง' แทน

"ชาจ้ง วันนี้ไปตีหมกกันมัย มีร้านเปิดใหม่ตรงใกล้ๆ โชเตงไก* นะร้านน่ารักมากเลย" มาร์โกะ สาวน้อยร่างเล็กในชุดเสื้อสายเดี่ยวกระโปรงบานสีส้มสดใสรับหน้าร้อนเอ๋ยชวน

"เป็นบาร์เล็กๆ คนไม่เยอะนะชาจ้ง แถมนบรรยากาศยังดีมากด้วย" ฝ่ายสนับสนุนอย่างอาเคมิตามมาติดๆ และเจ้าคนผมม้าหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม...ทาเอโกะก็ยื่นหน้าเข้ามาช่วยโน้มหน้าอีกคน

"ที่สำคัญนะ บาร์เทนเดอร์หล่ออย่างจ้เลย" ทำมือให้ดูเป็นการยืนยันว่าหล่อหล่อ...หล่อจริงๆ ไม่ได้โกหก ชาคริยาหัวเราะเบาๆ

* โชเตงไก (Shotenkai) ย่านชิโอบี

"ไป อยากเห็นบาร์เทนเดอร์หล่อๆ เพื่อชีวิตจะมีสีสันขึ้นมาบ้าง เห็นแต่หน้าสาวๆ อย่างพวกเธอจนจะเฉาตายอยู่แล้ว"

สามสาวค้อนควัก ซาคริยาหัวเราะลั่นกับท่าทีนั้น

...ถึงแม้เมืองนี้จะไม่มียุโรปคนไทยให้คลายเหงา แต่เด็กๆ ในแล็บที่น่ารักก็ก๊ากก็ก๊ากทดแทนกันได้ไม่น้อยเหมือนกัน

...ซามูไรตาฟ้า!

ซาคริยาร้องเอ็ดตึ้งในใจเมื่อเห็นบาร์เทนเดอร์ที่สาวๆ ในแล็บการ์นต์ติดลดการเดินทางเต็มตา ชายหนุ่มในชุดสูทผูกหูกระต่ายที่กำลังเขย่าเชกเกอร์ด้วยมาดที่ไต่แสงสลัวน้อยแรงเทียนนั้น ให้อย่างไรก็เหมือนซามูไรตาฟ้าหนุ่มคนช่างห้องไม่ผิดเพี้ยน

"หล่อใช้มั้ยล่ะซาจัง" มาริโกะกระซิบถาม สงสัยตาหวานยิ้มไปให้บาร์เทนเดอร์หนุ่มแล้วทรุดตัวลงนั่งบนแท่งเหล็กรูปโค้งหน้าเคาน์เตอร์

"เขาเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเราด้วยนะ ซาจังเคยเห็นมัย" ซ้อมูเลียนัยน์มาจากอีกหนึ่งสาว ทาเอโกะ

"โห มองตาค้างเลย อย่าเพิ่งตกหลุมรักนะจ๊ะ คนนี้นะสาวๆ จงกันให้เพียบ" อาเคมิท้วงเบาๆ ซาคริยากะพริบตาถี่ ก่อนจะคลี่ยิ้มบาง

"ไม่ตกหลุมรักหรอก ก็แค่...กำลัง...ทิ้ง"

"เห็นหน้าฝรั่งอย่างนั้นแต่จริงๆ แล้วเป็นคนญี่ปุ่นนะจ๊ะ พูตญี่ปุ่นคล่องเลย"

"ก็ลูกครึ่งนี่"

แล้วข้อมูลส่วนตัวของหนุ่มคนนั้นก็ตามมาอีกมากมาย จนเมื่อบาร์เทนเดอร์หนุ่มเป้าหมายหันมารีบอบเตอร์ วงนินทาจึงหยุดชั่วคราว

"ยินโทนิคะ" อาเคมิถือโอกาสสั่งก่อนด้วยรอยยิ้มหวาน ชายหนุ่มยิ้มตอบนิดๆ ทำซาคริยามองอึ้งไปเหมือนกัน

...ซามูไรตาฟ้า นายนั้น... ยืมเชือกขี่ชะมัด

"มาร์ตินี่คะมาร์ค" มาร์โกะทอดเสียงหวาน ซามูไรตาฟ้าแจกรอยยิ้ม ทรงเสน่ห์อีกแล้ว

"สกรูไดรเวอร์เหมือนเดิมนะคะมาร์ค" ทาเอโกะก็ส่งเสียงหวานไชย้อย ชายหนุ่มรับคำด้วยเสียงทุ้มเบาแบบที่ซาคุริยาฟังแล้วขมลุกตั้ง แต่สำหรับสาวจ คงจะแสนริ้วจวนหัวใจจนทำเอาตาปรอยไปตามๆ กัน บาร์เทนเดอร์หนุ่มหันมองลูกค้าคนสุดท้ายแล้วเลิกคิ้วเข้มเป็นเชิงถาม "ไม่มีที่ท่าแปลกใจประหม่า หรืออะไรเลย"

ซาคุริยายิ้มนิดๆ ที่มุมปาก ก่อนจะส่งสิ่งที่ต้องการออกไป "เอาคือกเทลอะไรก็ได้ ผสมให้หน่อยนะบาร์เทนเดอร์"

คำสุดท้ายย้ำเสียงหนัก เขาพยักหน้ารับคำ กำลังจะหันกลับไปจัดการผสมเครื่องดื่ม เสียงใสก็ร้องห้ามไว้เสียก่อน

"เดี๋ยวก่อน รู้แล้วเหรวาฉันอยากได้เครื่องดื่มรสอะไร"

มาร์คก็บรอยพวซอ่นไว้ในสีหน้าเรียบเฉยและมาดนุ่มๆ ได้เป็นอย่างดี

"เอารสออกหวานนำ แต่เปรี้ยวนิดๆ ที่ปลายลิ้น เค็มไม่เอานะ พวกที่มีเกลือเคลือบปากแก้วนะไม่ต้องเอามา ไม่ชอบเค็ม แล้วก็...ไม่เอาใบมินต์หรือกลิ่นมินต์นะ ไม่ชอบ อ้อ สี...คือกเทลต้องสีสวยๆ ขอสีฟ้าใสๆ เหมือนตาคุณนั่นละ ทำได้...ไช้ม้ย"

หยอดเสียงหวานลงท้ายให้คนถูกสั่งได้เจ็บใจเล่น มาร์ครับคำก่อนจะหันกลับไประดมความคิดปรุงรungskเทลตามความต้องการของคนเรื่องมาก ซาคุริยากลั้นหัวเราะอย่างยากลำบาก

...ก็ช่วยไม่ได้ อยากทำเป็นไม่รู้จักกันทำไม พ่อซากระดอกโต

มาร์คล้มตัวนอนแผ่บนเตียงกว้างมุมห้องอย่างหมดแรง งานพิเศษที่ทำวันนี้ทำไม่ถึงได้เหนือยกว่าทุกวันนี้ไม่รู้ หากแล้วตัวต้นเหตุก็เหมือนกับ

จะวิ่งเข้ามาในห้วงคำนึงอย่างรวดเร็ว

...คนตัวบางๆ แต่ตาโตโต ผมสั้นยุ่งเหยิงคนนั้นนั่นแหละ... ซาครียา...
หรือนามิ... คลื่นเจ้าอารมณ์

หลังจากที่คิดจนหัวแทบจะปวดตายกับค็อกเทลแก้วแรกที่คุณเธอสั่ง
แก้วที่สอง สาม สี่ และห้าก็ตามมาติดๆ พร้อมกับคำสั่งพิเศษแบบที่ทำให้เขา
มีนหัวต๊ับ

...ผู้หญิงใจร้าย

เขาลงความเห็นอย่างไม่มีข้อแย้ง ว่าแล้วก็พลิกตัวคว่ำดินสอขึ้นมา
ลากเส้นลงไปบนกระดาษ วาดไปก็อดยิ้มไปไม่ได้ และเหมือนเดิม...
ด้วยเวลาไม่นาน ภาพก็เห็นเป็นโครงร่างชัดเจน

...คนใจร้ายมีเขี้ยวโจ่งตาปรี๊ดด้วยความเมา เพราะแก้วค็อกเทล
หลายขนาดนอนกลิ้งอยู่ข้างๆ

เขาหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ตัดนิ้วใส่หน้าคนที่อยู่ในรูปเสียทีเป็น
การระบายอารมณ์ ก่อนจะปิดเปลือกตาลงแล้วแทบจะหลับไปในทันที

...เชื่อเรื่องเวรกรรมมัย

คนอื่นอาจจะไม่เชื่อ แม้แต่มาร์คก็เพิ่งจะมาเชื่อเมื่อเร็วๆ นี้เอง
เขาไม่รู้เหมือนกันว่าทำเวรทำกรรม หรือทำบุญทำทานร่วมกับคนข้างห้อง
มาตั้งแต่ชาติปางไหน ผลบุญผลกรรมที่ไม่เคยจะแสดงผลก็กลับมา
แผดฤทธิ์ติดๆ กันแทบทุกวันในช่วงนี้ เพราะทุกครั้งที่เขาปั่นจักรยาน
ออกจากบ้าน เป็นต้องเจอสาวน้อยเดินต๊องๆ ไปตามทางอยู่ข้างหน้าทุกที
และเขาก็ต้องกลายเป็นสารตีจำเป็นขี่จักรยานไปส่งที่ตึกของเธอทุกครั้ง
เพราะถึงแม้จะอยู่คณะเดียวกัน แต่เรียนกันคนละภาควิชาเลยทำให้แล็บ
ของเธอกับเขาอยู่คนละตึก หากอย่างหนึ่งที่เขาอดแปลกใจไม่ได้... เธอ
ไม่เอ่ยถามเกี่ยวกับเรื่องที่เจอเขาในบาร์แห่งนั้นเลยสักคำ

"ยังไม่เจอจักรยานหรือครับ"

เขาทำใจกล้าเอ่ยถามขึ้นมาในวันหนึ่ง หลังจากที่ขี่จักรยานให้เธอ
ซ้อนท้ายมาได้อาทิตย์กว่าๆ แล้ว

"ยังไม่เจอ" ทำเสียงขึ้นจมูกเป็นเชิงบอกให้รู้ว่าอารมณ์ไม่ดี "ไม่อยาก
คุยเรื่องนี้ แต่เขาก็ยังอยากถามต่อ

"แล้วไม่ซื้อใหม่หรือครับ"

"ซื้อใหม่ทำไม ซื้อมาให้หายใหม่ล่ะเธอ ไม่มีทาง ตอนนี้นั่งอยู่ใน
โหมตทรมาณตัวเอง"

... *ทรมาณเขาละมากกว่า* มาร์คคิดอย่างปลงๆ

"ว่าแต่ถามทำไม ถ้าไม่อยากให้ฉันซ้อนจักรยานบอกกันตรงๆ ก็ได้
ไม่ต้องมาอ้อมค้อมเสียเวลา"

น้ำเสียงที่แหวม่าแผงรอนน้อยใจชัดเจนทำเอาเขาต้องละล้าละลัก
ปฏิเสธ หารู้ไม่ว่าคนเจ้าเล่ห์แอบยิ้มอยู่ข้างหลัง

"ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น แต่ถามดูเฉยๆ"

"งั้นก็ดี บ่นจักรยานเร็วๆ หน้อยสิ วันนี้ฉันมีสัมมนาเช้า นี่อีก
ห้านาที่เอง"

แล้วเธอก็กลับมาเป็นคนเดิม... น้ำเสียงที่สั่งไม่มีร่องรอยเกรงอกเกรงใจ
สักนิด เขาสายหน้า นึกตาตัวเองอยู่ในใจ

... *ไม่น่าไปใจอ่อนให้เลย ยายนามิลูกโตเลยได้ใจ*

บ่นในใจไปอย่างนั้น หากเขาก็เร่งฝีเท้าในการปั่นให้เร็วขึ้นตาม
ความต้องการของเธอแต่โดยดี

"ซาจัง" เสียงใสๆ ตะโกนเรียก หญิงสาวละสายตาจากการอ่านเอกสาร
ทางวิชาการก่อนจะหันไปยิ้มรับสาวร่างเล็กมาริโกะ

... *ดูสาวญี่ปุ่นแต่งตัวก็เพลลิตาดีแฮะ*

เธอคิดอย่างรื่นรมย์ ตามองสาวน้อยตั้งแต่หัวจรดเท้า วันนั้นเสื้อเกาะอกสีน้ำเงินเข้ม แต่ยั้งดีที่มีเสื้อคลุมโปร่งๆ ทับอยู่พอไม่ให้คนแก่หัวใจวายกับกางเกงขาสวมส่วนสีฟ้าสด

"มีอะไรมาริโกะจัง"

"เมื่อเช้าเห็นนะ ซาจังนั่งซ้อนจักรยานมาริคมาเธอ" ไม่พูดเปล่า เพราะมีการค้อนส่งมาด้วย ซาคริยากะพริบตาพริบ ลืมไปว่าซามูไรตาฟ้าเป็นขวัญใจสาว ๆ

"ก็จักรยานมันหาย"

"แล้วทำไมต้องซ้อนจักรยานมาริคด้วยล่ะ"

นั่น...เสียงพูดยังไม่วายมีรอยงอน

"ก็พอดีตอนเช้าออกจากห้องมาแล้วก็เจอ...มาริค...เข้าพอดี เขาใจดีก็เลยให้ซ้อนจักรยานมาด้วย"

เธอพูดแบบลืมนความจริงที่ว่าตัวเองเป็นฝ่ายมัดมือชกเจ้าของจักรยานต่างหาก หากได้เป็นเขาที่เสนอตัวไม่

"ซาจังไม่ได้ชอบมาริคแน่ะ"

คราวนี้เธอหัวเราะดังกับคำถาม เพราะไม่เคยมีความคิดนั้นอยู่ในสมองในหัวใจเลยด้วยซ้ำ

"ไม่ล่ะ ไม่ขอรับประทาน ผู้ชายอะไรตัวโตอย่างกับตึก"

"เท่าจะตายตัวโตๆ ถ้าหากมีอะไรก็น่าจะปกป้องเราได้" มาริโกะพูดด้วยดวงตาเคลิ้มฝัน เธอกลั้นหัวเราะไม่อย่างทำลายภาพเจ้าชายของหญิงสาว

...ก็ไม่แปลกที่สาว ๆ จะเห็นนายซามูไรตาฟ้าเป็นเจ้าชาย...รูปลักษณ์มันให้ขนาดนั้น

"ไม่ล่ะ ไม่ต้องห่วงนำมาริโกะ เราไม่ได้ชอบเขาหรอก ไม่อย่างแน่นอน" เธอยืนยันหนักแน่นให้สาวน้อยเบาใจ คนฟังคลี่ยิ้มหวานสดใส

เมื่อได้คำตอบที่พอใจแล้วร่างเล็กก็เดินจากไป

...นายซามูไรตาฟ้านั้นเสน่ห์แรงจริงแฮะ

ซาคริยาคิดอย่างอ่อนใจ ก่อนจะส่ายหน้าเลิกสนใจ แล้วก็มลงอ่าน
เอกสารทางวิชาการที่ค้างอยู่ต่อ

ศบอชยาบ

• บทที่ 4

มหาวิทยาลัยช่วงกลางเดือนสิงหาคมเงียบเหงา ด้วยว่าเป็นช่วงปิดเทอมบวกกับหยุดช่วงโอบงซึ่งเป็นเทศกาลกลับไปเยี่ยมบ้านเกิดเพื่อไหว้บรรพบุรุษที่เสียชีวิตแล้ว ถ้าให้เทียบ...ก็คงคล้ายช่วงเทศกาลสงกรานต์ที่เมืองไทยกระมัง ซาคริยาเดินออกมาจากตึกประจำแล็บด้วยอารมณ์เหงาๆ มองไปรอบด้านที่ร้างผู้คนก็ยิ่งทำอาการหงอยและเหงากำเริบหนัก เธอมองโทรศัพท์มือถือถือในมืออย่างซึ้งใจ อยากโทรไปหาเพื่อนคุยแก้เหงา แต่ทั้งเพื่อนทั้งที่บ้านต่างถูกโทรไปก่อกวนเรียบร้อยจนครบหมดทุกคนแล้ว เธอเลยตัดใจหย่อนโทรศัพท์ทิ้งกระเป๋าสะพายตามเดิม

เดินปล่อยอารมณ์เหมือนเดินจงกรมไปรอบๆ สวนหลังมหาวิทยาลัยอยู่หลายรอบ ก็มองสบตาปลาคาร์พตัวยักษ์สีทองสีแดงสามสีตัวที่ว่ายวนอยู่ในแอ่งน้ำเล็กๆ ใกล้น้ำตกเทียมกลางสวนอยู่เนิ่นนาน ก่อนจะดึงสายตาขึ้นไปกวาดมองหาห้อยแก้เหงา พลันร่างสูงคุ่นตาของชายหนุ่มคนที่พิกนี้โผล่มาให้เห็นบ่อยๆ ที่กำลังปั่นจักรยานอย่างซำๆ สบายอารมณ์ออกมาจากที่จอดรถระหว่างอาคารในมหาวิทยาลัยก็ทำเธอยิ้มออกอารมณ์เหงาในหัวใจเหมือนจะถูกโยนทิ้งทะเล ร่างโปร่งบางริบวิ้งตรง

เข้าไปหาชายหนุ่มคนนั้นทันที

"ฮายาโตะ"

เสียงเรียกแว้งๆ ที่ดังมาทำมาร์คนึกอยากจะมีประตูไปไหนก็ได้ของ โดราเอมอน หาก...โดราเอมอนก็ยังคงอยู่แค่ในการ์ตูน และเขาก็ไม่ใช่ โนบิตะ ชายหนุ่มจึงจอตจักรยานแล้วหันไปมองทางต้นเสียงด้วยดวงหน้า เรียบเฉยไร้อารมณ์ความรู้สึก แต่หญิงสาวจะรู้สึกตัวสักนิดก็หาไม่ เพราะ หน้าใสบานแจ่มด้วยรอยยิ้มกว้างจนเขาอดแปลกใจไม่ได้

...ดีใจอะไรนักหนาที่ได้เจอเขา

"จะกลับบ้านหรือ"

...วันนี้มาแปลก พุดดีเสียงหวานเซียว

เขาคิดอย่างแปลกใจ แต่ก็ไม่ลืมที่จะตอบคำถามเธอ "ใช่ครับ กำลัง จะกลับบ้าน ซากก็เหมือนกันหรือ กลับพร้อมกันมั๊ยละ" เขาชวนอย่างใจดี หรือพลังปากก็ไมรู้ แต่นั่นยิ่งทำให้รอยยิ้มที่กว้างอยู่แล้วขยายกว้างออกไปอีก

"กลับ"

ว่าแล้วก็กระโดดขึ้นมาที่นั่งที่ประจำ เขาเริ่มปั่นจักรยานต่อหลังจาก ที่เห็นว่าเธอนั่งเรียบร้อยดีแล้ว

"ฮายาโตะไม่กลับบ้านเกิดหรือ ช่วงนี้โอบงนี่"

...อะ แปลกอีกแล้ว วันนี้ชวนคุยดี

คิดอย่างฉงนใจก่อนจะตอบออกไปด้วยไม่กล้าทิ้งช่วงนาน เพราะกลัว ถูกเห็น

"ไม่ครับ ค่าตัวเครื่องบินแพง"

"บ้านฮายาโตะอยู่ที่ไหนละ"

"อยู่คุมาโมโตะครับ"

เขาตอบเรียบร้อย ยังไม่รู้อารมณ์เธอจะมาประมาณไหน แต่จากที่ สังเกตดู...สงสัยวันนี้ทะเลสงบคลื่นเลยไม่ค่อยแรงเท่าไร

"คิวชนะเธอ โห มาไกลเลยนะ"

ไม่ต้องหันไปมอง ก็พอจะรู้ว่าตาโตๆ คงจะโตขึ้นอีกเป็นสองเท่าตามเสียงที่ตื่นเต้น

"ว่าแต่ค่าตัวแพงมากเธอ"

"ก็ถ้าช่วงนี้จะแพงมากครับ แพงกว่าปกติถึงสามเท่าเลย..." เขาบอกราคาออกมา ทำหญิงสาวตาโตอีกรอบ

"จริงอะ แพงกว่าค่าตัวกลับเมืองไทยอีก"

"ใช่ครับ แพง... เพราะงั้นก็เลยขอกลับตอนอื่นดีกว่า แล้วพอดีตอนนี้ผมลงการทดลองไว้ ต้องตรวจเช็คผลทุกวัน เลยยังไม่ไหนไกลๆ ไม่ได้"

เธอพยักหน้าหงึกหงักเป็นเชิงตอบรับว่าเข้าใจ หากคนที่ปั่นจักรยานคงมองไม่เห็น เพราะไม่ได้หันมาดู

"เออละครับ ถึงแล้ว" เขาร้องบอกเมื่อจักรยานจอดที่หน้าบ้านของคนทั้งคู่ ซาคริยาก้าวลงจากรยานอย่างอ้อยอิ่ง มองประตูห้องอย่างหวาดๆ

...ถ้ากลับเข้าไปแล้วคงต้องไปผจญกับความเหงาคนเดียวอีกแน่ๆ...
ไม่อยากเลย

"ไปกินแมคๆ กันมั๊ยฮยาาโตะ" เธอชวน เขากำลังจะส่ายหน้าปฏิเสธหากพอสบเข้ากับดวงตากระตือรือร้นรอความหวังของเธอ คำว่า 'ไม่' ก็ติดอยู่แค่ลำคอ พลันนึกได้ว่าทำไมวันนี้คลื่นถึงได้ลูกเล็กนัก

...เหงา... ความรู้สึกนั้นมันแฝงอยู่ในดวงตาเธออย่างชัดเจน

...เหงา... เขารู้พิษร้ายของมันดี จึงไม่อาจทำใจแข็งพอที่จะปล่อยให้เธอไปเผชิญกับมันเพียงลำพังในห้องแคบๆ เขาหลบถอนหายใจให้กับความโล่งอ้นของตัวเอง

"ไปก็ไป แต่..." คำสุดท้ายของเขาหยุดชะงักท่าที่ตืออกดีใจของเธอ นัยน์ตาสวยมองมาอย่างเคลือบแคลง มาร์คมองหน้าใส่ที่รอคอยคำตอบ

ก่อนจะเสمينสายตาทาลบ

"ถ้าสั่งแอปบีเซ่ตผมไม่ยกของเล่นให้คุณนะ"

ซาคริยาอ้าปากค้างกับประโยคนั้น ก่อนจะได้สติหัวเราะออกมา
มีเรือวตบ่าเขาดังป้าบ มาร์คขมวดคิ้วมุ่น

...ผู้หญิงอะไร ตัวแค่นี้แต่มีอหังกเป็นบ้า

"ไม่ต้องห่วง คราวนี้ของแถมไม่ค่อยน่ารักเท่าไร ฉันเช็กจาก
อินเทอร์เน็ตแล้ว เพราะฉันถ้าอยากได้เดี่ยวจะยกส่วนของฉันให้ด้วย...ดีปะ"
เธอพูดอย่างใจป้า แถมยังยกคิ้วข้างเดียวส่งมาให้อย่างแสนกวน แล้ว
ร่างบางก็กระโดดแล้วขึ้นมานั่งซ้อนท้ายจักรยานเขาอย่างที่เคยทำมาเป็น
ประจำหลายวัน

"ซาคริยา อาทิตย์หน้าไปออกเรือมัย"

หลังจากที่กลับมาจากเยี่ยมบ้านช่วงโอบงแล้ว อาจารย์ท่ามูระก็ถามขึ้น
อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยในช่วงประชุมดื่มชาตอนบ่ายสามโมงเย็นที่ทุกคนในแล็บ
อยู่กันพร้อมหน้า ซาคริยาทำตาโตมองหน้าอาจารย์อย่างแปลกใจ

"ออกเรือหรือคะ"

"ใช่ เรือสำรวจของคุณะ เรือออกจากท่าเรือที่นี่..." อาจารย์ลุกจาก
โต๊ะเดินอ้อมไปชี้ตำแหน่งของเมืองนี้บนแผนที่เกาะฮอกไกโดตรงผนังห้อง
โดยมีซาคริยาก้าวเข้าไปยืนข้างๆ ส่วนสามสาวในแล็บนั่งกินขนมดื่มชาอยู่
ไม่ยอมมลุกตามมา "...แล้ววิ่งอ้อมไปทางทิศตะวันตก ขึ้นไปถึงวัคกะไนแล้ว
ก็อ้อมข้างบนนี้ไปอีกนิด ก่อนจะวกกลับมาที่เดิม"

อาจารย์ลากนิ้วขึ้นลงไปยังเมืองต่างๆ อันเป็นเส้นทางเดินเรือของ
ทรินนี้ นับตั้งแต่เธอเข้ามาเรียนที่นี่ได้เกือบครึ่งปี มีการออกเรือสำรวจของ
ที่แล็บสำหรับครั้งนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว แต่ในครั้งแรกเธอไม่ได้ร่วมเดินทาง
ไปด้วยเพราะติดไปเก็บตัวอย่างอีกที่หนึ่งอยู่

"รวมระยะเวลาเดินทางทั้งหมดก็สิบวันพอดี ครั้งนี้ไปเก็บตัวอย่างไม่เยอะ มีแค่หกเจ็ดสถานีเท่านั้น ถือว่าเป็นการล่องเรือเที่ยวเกาะฮอกไกโดช่วงหน้าร้อนก็ได้" อาจารย์พูดอย่างใจดีตามแบบฉบับ "ว่าไงเรา...จะไปมัย"

"ไปค่ะ" "ไม่ต้องคิดอะไรมากมาย ซาคิริยาก็ตอบรับได้อย่างเต็มปากเต็มคำ

"ซาจังเคยออกเรือนานเท่าไร่หรือ" มาริโกะร้องถาม เธอยิ้มชินๆ ก่อนตอบ

"ตอนสมัยเรียนอยู่เมืองไทยเคยไปฝึกงาน ค้างบนเรือแค่คืนเดียวเท่านั้นเอง"

"นั่นครั้งนี้นักานที่สุดณะสิ ซาจังเมาเรือหรือเปล่า" ทาเอโกะถามอย่างห่วงใย

"ไม่เคยมีประวัติว่าเมาเรือมาก่อนนะ แต่ก็ไม่เคยอยู่ทะเลนานๆ เลยยังไม่รู้เหมือนกัน"

"ไม่เป็นไร อาเคมิมียาแก้เมาเรือ เดี่ยวจะแบ่งให้" อาเคมิพูดอย่างใจดี เธอมียาแก้เมาเรือติดตัวไว้เป็นประจำเพราะว่าเป็นคนที่เมาคลื่นได้ง่ายที่สุดในกลุ่มสามสาว ซาคิริยาพยักหน้ารับ รอยยิ้มกว้างยังแถมบนริมฝีปากบาง ตอนนี้อใจกำลังจดจ่อกับการออกเรือครั้งแรกในชีวิตยิ่งนักแล้ว

เรือสำรวจทางสมุทรศาสตร์ของคณะจอดทอดสมออย่างเงียบสงบอยู่บนผิวน้ำสีฟ้าเข้มของท่าเรือในตัวเมือง เรือลำนั้นมีขนาดเล็กกว่าที่เธอคาดไว้ หากก็ไม่เล็กเกินไปกว่าเรือสำรวจที่เธอเคยออกไปฝึกงานเมื่อสมัยเรียนปริญญาตรีที่เมืองไทย เรือลำขนาดกลางสีขาวที่มีชื่อเรือเขียนเป็นตัวอักษรฮิราคะนะ* กับคันจิ** ติดอยู่ก่อนมาทางด้านหัวเรือ 'Ushio-maru'

* ฮิราคะนะ (Hiragana) คือลักษณะตัวอักษรแบบหนึ่งของญี่ปุ่น

** คันจิ (Kanji) คือตัวอักษรภาษาจีน เป็นอีกหนึ่งรูปแบบของตัวอักษรในภาษาญี่ปุ่น

คือชื่อเรือที่เธอจะต้องอาศัยอยู่เป็นเวลาสิบวัน หญิงสาวทอดสายตามองเรือลำนั้นอยู่นานราวกับจะจดจำภาพการพบกันครั้งแรกระหว่างเธอกับเรือให้ขึ้นใจ จนมือเล็กของมารีโกะต้องเอื้อมมาสะกิดแขนเธอเบาๆ ซาคริยาจึงหันกลับไปส่งยิ้มให้ แล้วช่วยเตี๊ยกๆ ยกของลงจากรถบรรทุกคันเล็กของมหาวิทยาลัยที่มีอาจารย์เป็นคนขับหลังจากที่ยืนอยู่ชื่นชมเรืออยู่หลายนาที

วันนี้เป็นวันก่อนออกเรือหนึ่งวัน ซึ่งเป็นวันที่ทำการขนข้าวของและจัดเครื่องมือเครื่องมือนานๆ ที่จะใช้บนเรือให้เรียบร้อยก่อนออกเรือจริงในวันพรุ่งนี้ ขนของลงเรืออยู่เกือบยี่สิบนาทีจึงเสร็จ โดยมีเจ้าหน้าที่ของเรือมาช่วยด้วยเนื่องจากสงสารที่เห็นแรงงานครวญนี้มีแต่สาว ๆ ทั้งนี้เครื่องมือกรองน้ำทะเลรวมทั้งอุปกรณ์เก็บดินตะกอนจากใต้พื้นทะเลถูกจัดเซ็ตอย่างชำนาญด้วยฝีมือที่ผ่านการฝึกฝนเรื่องเก็บตัวอย่างมาแล้วอย่างชำนาญของทั้งซาคริยาและสาว ๆ สามคน อีกครึ่งชั่วโมงต่อมาการเตรียมงานต่างๆ สำหรับวันพรุ่งนี้ก็เสร็จเรียบร้อย คนทั้งหมดกล่าวลาเจ้าหน้าที่ของเรือพร้อมกับนัดหมายเวลาขึ้นเรือในวันพรุ่งนี้เป็นมั่นเหมาะ ตอนที่กำลังจะก้าวขึ้นรถเพื่อเตรียมกลับมหาวิทยาลัย มารีโกะที่เดินนำขบวนก็กลับหยุดฝีเท้า ทำเพื่อน ๆ อีกสองคนรวมทั้งซาคริยาชะงักตามและเปลือยเดินชนคนข้างหน้ากันเป็นแถว

"หยุดทำไมนะมารีโกะจิง"

ทาเอโกะต่อว่า มือคลำจมูกบ่อย ที่ชนหลังเพื่อนเมื่อไม่ได้เบาเลยตอนนี้จมูกแหลมๆ จึงแดงขึ้นมาทันตา มารีโกะไม่ตอบอะไรแต่พยักหน้าให้เพื่อน ๆ หันไปดูชายหนุ่มร่างสูงคนที่ก้าวลงจากรถสีน้ำเงินเข้มที่เพิ่งจอดเทียบรถของพวกเธอ

"มาร์ค"

เสียงใครบางคนที่เธอคิดว่าเป็นทาเอโกะร้องขึ้นมาอย่างตื่นเต็น

และไม่รั้งรอที่จะก้าวเข้าไปหา โดยมีเพื่อนๆ อีกสองคนสาวเท้าตามแบบ ไม่ยอมน้อยหน้า ส่วนชาคริยาได้แต่ยืนมองตามด้วยความประหลาดใจว่า ทำไมซามูไรตาฟ้าคนนั้นถึงมาอยู่ที่นี้ได้

"มาร์คออกเรือด้วยหรือคะคราวนี้"

เสียงใสๆ ของสาวน้อยมาริโกะถามดังมาให้เธอได้ยิน มาร์คยิ้มรับนิดๆ ที่มุมปาก หากมาดแสนเท่ในความรู้สึกของสาวๆ ญู่ปุ่กลับดูแสนเก๊ก ในความรู้สึกของสาวไทยยิ่งนัก

"ใช่ครับ ออกเรือไปเก็บตัวอย่างด้วยครับ ผมกับยามาตะ" เขา หันไปหาเพื่อนที่ร่างเตี้ยกว่ากันเกือบครึ่งที่รีบมายืนเสนอหน้าด้วยรอยยิ้ม หว่านเสน่ห์ใส่สามสาวข้างๆ

"ไม่เห็นรู้เลย ในตารางการเดินทางก็ไม่เห็นมี" อาเคมิอ้างถึงตาราง รายละเอียดการออกเรือสำรวจที่ได้รับแจกมาเมื่อสามวันก่อน มาร์คยิ้ม อีกครั้ง...ยิ้ม...ที่ทำเอาสาวๆ หัวใจแทบจะละลาย

"พอดีอาจารย์ผมเปลี่ยนแผนกะทันหันนะครับ ตอนแรกว่าจะออกเรือ เก็บตัวอย่างต้นเตื่อนหน้า แต่พอดีเห็นทางนี้ก็ออกเรือเหมือนกัน เลยไป พร้อมกันดีกว่า ประหยัดค่าน้ำมันด้วย"

เขาอธิบายก่อนจะเอ่ยขอตัวไปชนของต่อ โดยมีสายตาอาลัยอาวรณ์ ของสามสาวมองตาม

"ออกเรือคราวนี้ต้องสนุกแน่ๆ" อาเคมิว่าตาลอยบนรถที่กำลังแล่นตรง กลับไปยังมหาวิทยาลัย ชาคริยามองเขม่น...ไม่ใช่เขม่นสาวอาเคมิ หาก เขม่นคนที่ไม่ได้อยู่ตรงนี้ต่างหาก ซามูไรตาฟ้าคนนั้น

"ทำไมต้องสนุก" เสียงถามแสนกวนแต่สาวๆ ไม่มีเวลามานั่งสนใจ เพราะตอนนี้หน้าคมเข้มที่เป็นผลพลอยได้ของการผสมผสานเข้ากันอย่างดี ระหว่างเลือดตะวันตกกับตะวันออกของชายหนุ่มตาสีฟ้าคงจะลอยไปลอยมา

อยู่ในห้วงคำนึงของคนทั้งหมด

...แต่ยกเว้นเธอ

"โอ้ ชาจัง ก็ออกเรือตั้งสัปดาห์ เห็นแต่น้ำทะเล ฟ้า แผ่นดิน ไกลลิบๆ พวกคุณลงคุณน้ำในเรือ อาจารย์...อาจารย์เป็นช้อยกเว้นก็ได้ คือ...สรุปว่าอยู่กับอะไรที่ไม่ค่อยน่าสนใจนะ" มาริโกะอธิบายคล่อง ทาเอโกะพยักหน้าก่อนจะรับหน้าที่อธิบายต่ออย่างเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย

"ครั้งแรกชาจังไม่ได้ลงด้วย ไม่รู้หรือกว่าน่าเบื่อแค่ไหน แต่ที่นี่...คราวนี้...มีหมู่หม้อมาให้มองสบตาตั้งสัปดาห์...สวรรค์กลางน้ำจริงๆ"

"ใช่" อาเคมิสนับสนุนเป็นขลุ่ยเข้ากับปีไปอีกหนึ่งเลา ชาคริยาถอนหายใจเฮือกใหญ่อย่างไม่เกรงใจ ชีเกียจจะตอปากต่อคำด้วย หากแต่ในใจก็คิดต่อต้านอย่างหนัก

...อะไรมันจะขนาดนั้น สวรรค์กลางน้ำ...เวอร์ซะไม่มี แม่สามสาวนักฝัน

บานประตูห้องข้างๆ เปิดออกทันทีที่เขาถือกุญแจสีดำอันโตเข้ากับล้อจักรยานเสร็จ ดวงหน้าสวยใสคุ่นตาโผล่ออกมามอง ดวงตาโตมองจ้องเขานิ่ง มาร์คยิ้มนิ่งรอให้เธอเป็นฝ่ายพูดก่อนโดยไม่เอ่ยอะไรออกมา

มาร์คคิดว่าเธอน่าจะมีเรื่องอยากพูดกับเขา เพราะดูแล้วสาวข้างห้องน่าจะกำลังรอฟังเสียงการกลับมาของเขาอยู่ หากไม่แล้วคงไม่เปิดประตูออกมาเจอกันได้อย่างพอเหมาะพอเจาะอย่างนี้หรอก

"จะไปออกเรือหรือ" เธอถามตรงเป้าหมายทันที เขาพยักหน้ารับก่อนจะเอ่ยตอบนอบน้อมระงังตัว

...ก็ไม่ว่าวันไหนทะเลมีคลื่นแรงหรือเปล่า อารมณ์สาวเจ้าไม่มีพยากรณ์ อากาศล่องหน้าเสียด้วยสิ

"ใช่ครับ ออกเรือ"

"ไปทำไม"

มาร์คทำหน้าเหลือหลากับคำถามนั้น และคงจะอึ้งไปนาน เพราะ
คือเรือสวยราวกับวาดของหญิงสาวขมวดมุ่นอย่างเริ่มซัดใจ

"ก็...เก็บตัวอย่าง...ครับ"

"เก็บอะไร" เธอซักต่อราวกับทนาย เขาหลบถอนหายใจเบาแสนเบา
ด้วยกลัวว่าเธอจะจับได้ ก่อนจะค่อยๆ ตอบออกมา

"เก็บตัวอย่างหมึกครับ พวกอิกะ* นะครับ ผมทำวิจัยเกี่ยวกับ
หมึกทะเลที่ฮาโกะดาเตะ"

"หรือ" ตอบราวกับไร้อารมณ์ด้วยช่อนอาการตื่นเต้นไว้ภายใน
อย่างมิดชิด

...วิจัยหมึก อย่างนี้ก็ต้องมีตักหมึก...จับหมึก และเธอก็ต้องได้กินหมึก
...หมึกสดๆ จากทะเล...

"แล้วไม่ทำพวกทาโกะ** ด้วยหรือ" เธอถามต่ออย่างมีความหวัง
เพราะอยากจะได้เห็นวิธีการปล่อยหม้อดินลงทะเลล่อหมึกยักษ์ให้เข้ามาติดกับ
เหมือนกับที่เคยเห็นในสารคดี

...อยากกินทาโกะซาซิมิ*** ด้วย

เธอคิดอย่างกระหือมิ หากแล้วความฝันก็พังทลายเมื่อชายหนุ่มช่างห้อง
ตอบกลับมา

"แค่อิกะอย่างเดียวครับ"

เธอพยักหน้ารับรู้ ช่อนอาการผิดหวังไว้อย่างแนบเนียน "เข้าใจละ
หลับฝันดี พรุ่งนี้เจอกัน"

ลมพัดเอาคลื่นจางหายไปแล้ว เมื่อเธอปิดประตูใส่หน้าเขาหลังจากที่
พูดประโยคนั้นจบ มาร์คมองตามอย่างงงๆ ก่อนจะส่ายหน้าแล้วยิ้มออกมา

* อิกะ (Ika) หรือ Squid คือหมึกกล้วย มีขนาด 10 เซน

** ทาโกะ (Tako) หรือ Octopus คือหมึกยักษ์หรือหมึกสาย มีขนาด 8 เซน

*** ทาโกะซาซิมิ (Tako sashimi) คือหมึกดิบ

มือใหญ่ไขกุญแจเปิดประตูห้องของตัวเองบ้าง

...สาวข้างห้องมีเรื่องให้สนใจและน่าติดตามอยู่ทุกวันสิเล่า

ตัวอย่าง

Itoshii hito... สุดที่รักของหัวใจ
เด็กทะเล เขียน

จำนวน 424 หน้า

ราคา 359 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2748-6

ภาพปก กนกวรรณ พิมพ์ใสต์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส่ พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801

editor@jamsai.com

www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3

www.naiin.com

“แต่ฉันจะไปมหาวิทยาลัย”

มาร์คนึกเดาคำสั่งต่อไปออกทันที

...เขากลายเป็นสารที่จำเป็นไปเมื่อไหร่

เขาเริ่มปั่นจักรยานตรงไปยังมหาวิทยาลัยที่เห็นอยู่ไกลๆ เบื้องหน้าทันที

โดยที่ไม่ต้องรอให้เธอพูดอะไร ชาคริยายิ้มกว้างอย่างพอใจ

“ดีมาก รู้งาน ไม่ต้องให้พูดมาก”

ดูท่าคนช้อนคงจะสบายอารมณ์ไม่เบา

เพราะเสียงฮัมเพลงทำนองคุ้นหูดังหึ่งหึ่งพอให้เขาได้ยิน มาร์คอดยิ้มออกมาไม่ได้

...แม้สาวอารมณ์ราวกับคลื่น...เดี๋ยวก็ซัดสาดเข้ามาไม่ทันให้ตั้งตัวราวกับมีพายุ

แต่บางทีก็แค่คลื่นมามากกระทบชายฝั่งเบาๆ ราวกับเสียงดนตรี

...ชาคริยา...นามิ...คลื่นเจ้าอารมณ์

เมื่อเจ้าเงินจักรยานคู่ใจถูกขโมย โลกจึงเหวี่ยงให้ ‘ชาคริยา’ สาวไทยตัวแสบ

มาเจอกับ ‘ซากระอิ ฮายาโตะ มาร์ค’ หนุ่มลูกครึ่งญี่ปุ่น-เยอรมัน

เจ้าของฉายา ‘ซามูไรตาฟ้า’ ที่เธอแอบเรียกเขาอยู่ในใจ

จากเพื่อนบ้านกลายเป็นเพื่อนสนิทเคียงข้างกาย

เธอเป็นดัง ‘นามิ’ คลื่นลูกใหญ่ที่พัดมากกระทบหัวใจ

และสร้างความปั่นป่วนยากเกินควบคุมให้กับเขา

ท่ามกลางบรรยากาศสุดโรแมนติกบนเกาะฮอกไกโด ความรู้สึกลึกซึ้งได้ก่อตัวขึ้น

กว่ารักนั้นกลับไม่สามารถเอ่ยบอกออกไป เพราะต่างคนต่างไม่รู้ความรู้สึกในใจของอีกฝ่าย...

หากเป็นเช่นนี้เขาและเธอจะทำอย่างไร... เพื่อให้หัวใจทั้งสองตรงกัน!

ชวนคุณมา
อ่านอุ่นหัวใจ

JAMSAI CUSTOMER CARE

ดูแลใจคุณด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-2748-6

9 786160 627486

ราคา 359 บาท